

**[Rager.]**

Afbetaling, selv om dette ikke netop er den heldigste Økonomi, men jeg sigter særlig til alle disse saakaldte Luksusgenstande, som sælges paa Afbetaling: Højttalere, Ure, Radioapparater, Klaverer, Flygler, og hvad man nu ellers kan finde paa.

Prisen paa en Vare, der købes paa Afbetaling, ligger i Almindelighed paa det dobbelte af, hvad der skulde betales for Varen, hvis den blev solgt paa normal Maade. Den maa ligge dér. Der er jo Agenten, der er Bogføringen gennem den lange Afbetalingstid, der er Inkassosalær, der er alle de usolide, der skal skrives af paa, der er Udgifterne til Foged o. s. v. Og naar saa først Varen er kommet op i den Pris, ja, saa kan man jo ikke godt give 50 pCt., naar der er en, der vil betale kontant, saa er i Virkeligheden Niveauet for den Vare hævet for stærkt.

I Amerika har man jo drevet dette System til Vanvid. Man har foruddiskonteret Befolkningens Betalingsevne. En Tid kan det gaa. Man kan faa Fabrikation sat i Gang, man kan faa forøget Fabrikernes Beskæftigelse, hvorigennem Produktionen bliver billigere, man kan faa Eksportmulighederne forøget. Det gaar en Tid, men til sidst — det har vi set for nylig — gaar det ikke længere.

Jeg henstiller til det høje Ministerium at have Varefordelingssystemet under Observation, og i særlig Grad henstiller jeg til den højtærede Justitsminister at overveje, om det vil være muligt indenfor ikke alt for lang Tid at træffe saadanne Foranstaltninger paa Afbetalingsforretningens Omraade, at det kan blive baade samfundsgavnligt og til Beskyttelse for de her til Beskyttelse trængende Forbrugere.

**Formanden:** Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

**Clausager:** Jeg læser Udtalelsen fra Landbo- og Husmandsforeningerne saaledes, at de gaar ind for en Nedbringelse af Landbrugets Byrder og Afgifter, og saaledes, at det skal være for alle, der arbejder i dette Erhverv, men at Husmændene, hvor der er Tale om, at det bliver en velhavende Landbruger til Del, vil drage ham særlig stærkt med ind i Dækningsbeløbet. Det synes jeg er saa klart, at det ikke kan misforstaaes.

Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at det var bedre at hjælpe ved at lette for enkelte og ikke for alle. Det mener jeg

ikke. Derimod synes jeg, at naar man skal give Særbegunstigelser, hjælpe den Mand, der er haardt kriseram, og det vil jeg gerne være med til, saa maa man spørge om, om det hovedsageligt er ved egen Skyld eller det er uforskyldt, lade undersøge, om det kan hjælpe. Jeg tror, det vilde være heldigt, thi selv om jeg godt kan indrømme, at det ikke kan blive saa forfærdelig mange Tilfælde, at man hjælper en Mand, der ikke fortjener det, saa vil et saadant Tilfælde vække Forargelse, og det maa man kunne komme udenom. Jeg vil i øvrigt gerne overfor det ærede Medlem Hr. Rager udtale min Anerkendelse af den loyale Maade, hvorpaa han omtalte, hvad jeg havde sagt. Det ærede Medlem gengav fuldkommen korrekt, hvad jeg havde sagt, og det staar i den mest velgørende Modsetning til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Holdgaard omtalte mine Udtalelser i Aftes.

**Geert-Jørgensen:** Det ærede Medlem Hr. Rager kritiserede det Dansk, som blev udsendt i Radioen. Jeg vil gerne først udtale en Kompliment for det Dansk, som det ærede Medlem Hr. Rager ellers bruger — han er maaske, naar alt kommer til alt, en af de mest veltalende her i dette høje Ting —, men naar man nu kritiserer andres Dansk, maa man ikke bruge en Vending som denne, at „dem, der har Ansvar for Udsendelsen i Radioen“.... og saa nævnte han en hel Del Ting.... „kan tale Dansk“. At „dem kan tale Dansk“ er en ganske udansk Vending. Naar jeg siger dette, er det blot for at gøre det ærede Medlem Hr. Rager lidt blød, saadan at han maaske vil bedømme de Sprognælder, som jeg selv kunde gøre mig skyldig i under min Tale, lidt mildt.

Under denne Finanslovbehandling har jeg lagt Mærke til, at der er en Beskyldning, som Partierne gensidigt retter mod hinanden. Det kom frem i det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Tale forleden Dag, da han sagde om det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og Venstre, at naar de krævede Rigsdagen indkaldt til en Sommersamling, var det et partipolitisk Agitationsnummer, og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal brugte det Udtryk om Regeringens Kriseforslag, at det var et Paradedforslag.

Begge Dele betyder jo dette, at man bruger disse politiske Handlinger eller Forslag til at fiske Stemmer paa, det er jo den Mening, der ligger bagved. Nu kan man undre sig over, at virkelig betydelige Politikere, som de to nævnte Medlemmer jo er, gensidigt kan beskyldte hinanden for at